

[Formanden.]

ning. Jeg henstiller, at man nu afvikler de korte bemærkninger.

Alsing Andersen: Jeg bliver nødt til endnu en gang at henvende mig til det ærede medlem hr. Viggo Starcke. Jeg vil gerne sig til det ærede medlem, at forholdet var virkelig det — som jeg udtalte under forsvarsdebatten i 1937 — at det var ministeriets mening ikke alene at ville modsætte sig ganske tilfældige og mindre neutralitetskrænkelser, men også at bruge dansk militærvæsen til at modsætte sig mere alvorlige neutralitetskrænkelser i den udstrækning, Danmark var i stand til at gøre det. Jeg tror altså ikke, der behøver at være nogen tvivl om, hvordan vi så på det. At begivenhederne udviklede sig på en ganske særlig måde efter 1. april 1940, kan der vel heller ikke være nogen meningsforskel om. Så kan man være enig eller uenig i, om man skulle have gjort det ene eller det andet, men jeg har, mener jeg, redegjort tilstrækkeligt for, hvorfor vi handlede, som vi gjorde, og dermed tror jeg at der ikke mere kan være grund til at kaste nogen tvivl på, hvordan vor opfattelse var i den henseende.

Til det ærede medlem hr. Tesdorpf vil jeg gerne sige — ja, nu husker jeg ærlig talt i dette øjeblik ikke det ærede medlems udtalelse til mig, men jeg kan komme tilbage til den senere, hvis det bliver nødvendigt. Men må jeg, hvis jeg ikke får ordet mere, have lov til at sige, at jeg håber, det høje tings medlemmer vil betragte det som en selvfølge, at jeg som part i sagen afholder mig fra at deltage i afstemningen.

Ole Bjørn Kraft: Den tale, som den højtærede statsminister holdt, opfatter jeg mere som en venskabstale fra det ærede medlem hr. H. C. Hansen overfor det ærede medlem og partifællen Alsing Andersen end som et statsministerindlæg. Jeg forstår særdeles vel baggrunden for den, og jeg anerkender det smukke menneskelige hensyn, som her gjorde sig gældende, men jeg tror ikke, det vil være rigtigt, hvis vi i debatter af denne karakter skubber personlige følelser og personlig bedømmelse af det ene eller det andet medlem her i salen så voldsomt i forgrunden, som den højtærede stats-

minister gjorde det. Jeg vil gerne, for at der ikke skal være nogen tvivl, sige, at det, vi har talt om under denne diskussion, er ikke, hvorvidt det ærede medlem hr. Alsing Andersen er — som statsministeren sagde det — et af de fineste og bedste mennesker, han har kendt. Det kan man give tilslutning til — de, der kender det ærede medlem hr. Alsing Andersen tilstrækkeligt, vil måske gøre det, andre, der ikke kender ham, vil ikke være i stand til det — men det er ikke det vi her drøfter. Det, vi drøfter, er, hvad landets forsvarsminister foretog sig eller ikke foretog sig, og hvad landets regering foretog sig eller ikke foretog sig i nogle af de mest skæbnesvangre måneder, vort land har oplevet, og som førte til et resultat, som den højtærede statsminister den 9. april om morgenen følte lige så beskæmmende og lige så sørgeligt, som alle andre gjorde det. Derfor fik statsministerens indlæg en drejning, som gør det meget vanskeligt at polemisere imod det, fordi det bevæger sig på et område, som jeg ikke synes skal være genstand for debat i denne sal, og fordi hele grundlaget for den højtærede statsministers indlæg i virkeligheden var urigtigt.

Se, det, der har været diskuteret her, er ikke, hvorvidt regeringen, da den mødtes med kong Christian på Amalienborg, traf den rigtige beslutning, beslutningen om at standse kampene, eller ikke, og jeg vil gerne sige, at jeg anser det virkelig for højst tvivlsomt, om nogen, der var i den samme situation, kunne gøre noget andet på det daværende tidspunkt. Men det, vi har diskuteret, er, hvorfor vi kom i den situation, og det, vi har diskuteret, er den politik, som blev ført op til den situation, og om der ikke, siden folkettinget i de højtideligste vendinger gav udtryk for, at vort forsvar skulle anvendes til sikring af landets frihed og uafhængighed, er blevet forsømt noget i retning af at gøre det muligt af opfylde denne 19. januar-erklæring. Det er det, der har været grundlaget for forhandlingerne, og det er det, der er grundlaget for forhandlingerne.

Her vil jeg gerne have lov til at sige til den højtærede statsminister, som gjorde nogle skarpe bemærkninger til mig og mit parti, at hvis man gennemgår det konservative folkepartis holdning blot i årene fra